

FRANÇOIS DE MALHERBE.

1555—1628.

WERKEN.

Gedichten: Odes. — Paraphrases de Pseaumes. — Stances. — Epigrammes, enz.

Deze dichter, door zijne tijdgenooten *le Poète des Princes et le Prince des Poètes* genoemd, werd uit een adellijk geslacht te Caen geboren. In zijne jongelingsjaren ontliiep hij het ouderlijk huis, uit wrevel over de geloofsverandering zijns vaders, die tot de Protestantsche kerk was overgegaan. Hij begaf zich in 't gevolg van den Hertog van Angoulême, Gouverneur van Provence, in welk gewest hij zich vestigde, huwde, en 't grootste gedeelte zijns levens doorbragt.

Onder de Ligue streed hij tegen Hendrik IV, doch toen deze vorst zich den overgang tot de Roomsche kerk had laten welgevallen, begaf hij zich met zijn begunstiger, den Hertog van Angoulême, naar Parijs. De roem, dien hij zich had verworven, verzekerde hem eene goede ontvangst bij den Koning, die hem tot kamerheer aanstelde, met eene jaarwedde van 1000 livres. *) Na 's Konings dood bleef diens weduwe het jaargeld aan Malherbe uitkeren, die daarna, onder Lodewijk XIII, met Richelieu streed, toen deze de Protestanten van la Rochelle ging ten onder brengen.

Boert en spotlust waren Malherbe zoo zeer tot hebbelijkheden geworden, dat hij vaak alles daaraan opofferde en zich aldus veel vijanden maakte. Zoo gebruikte hij eens

*) Een livre is bijna 50 cents.

het middagmaal bij den Bisschop van Rouaan, en sluimerde na het eten in. De kerkvoogd wekte hem om eene predikatie aan te hooren. »Ik heb uwe preek niet noodig,» riep de dichter op een barschen toon, »ik kan zonder die toch wel slapen.»

Malherbe was voor zijne eigene werken zoo gestreng, en zoo zeer gesteld op goeden smaak en zuiveren stijl, dat hij tot het vervaardigen van een niet zeer groot gedicht, door het onophoudelijk overschrijven en verbeteren, wel een boek papier noodig had. Deze omstandigheid en de behoefte om, na het vervaardigen van een honderdtal regels, eenigen tijd rust te nemen, mogen wel oorzaak wezen, dat zijne voortbrengselen niet talrijk zijn.

Omtrent de godsdienst, waarvan hij bijzonder weinig kennis had, was hij onverschilliger dan omtrent de gunst van zijn Koning. »De godsdienst aller brave lieden,» zeide hij eens, »is die van den Vorst.» Hij deed gaarne wel, en toen men hem opmerkzaam maakte, dat de armen daarom voor hem zouden bidden, gaf hij tot antwoord, dat het hem aangener zou zijn, als de rijken voor hem baden; »het gebed der armen,» ging hij voort, »beteekent niet veel, anders zouden zij op aarde niet zoo veel behoeven te lijden.»

Kort voor zijn dood werd zijn eenig overgebleven zoon door een Provençaalsch edelman van 't leven beroofd. Den drie en zeventig jarigen grijsaard bragt dit in zulk eene opgewondenheid, dat hij den moordenaar, die nog geen dertig jaar telde, tot een tweegevecht uitdaagde. De zaak werd echter geschikt voor eene aanzienlijke som gelds, welke de oude man wilde aanwenden tot het oprichten van een gedenkteeken voor den verslagene. De dood liet hem den tijd daartoe niet.

Toen men den stervenden Malherbe had overgehaald, een geestelijke aan zijn sterfbed toe te laten, en hij eenige oogenblikken had aangehoord, hoe deze over zijn verscheiden en zijne toekomstige zaligheid sprak, viel hij den geestelijke in de rede met de woorden: »Ach mijnheer spreek

mij maar niet langer van zaligheid, uw *slechte stijl* zou er mij afkerig van doen worden." Hij stierf, na tijdgenoot te zijn geweest van zes koningen, drie en zeventig jaar oud.

PIERRE CORNEILLE.

1606—1684.

WERKEN.

Drie en dertig treurspelen, waaronder: *Médée*. — *Le Cid*. — *Les Horaces*. — *Cinna*. — *Polyeucte*. — *La Mort de Pompée*. — *Rodogune*.
Vijf blijspelen, waaronder: *Le menteur*.

Corneille werd te Rouaan geboren. Zijn vader, advokaat aldaar, leidde hem ook op tot rechtsgelcerde, en het mogt Pierre gelukken zich als zoodanig, na volbragte studiën, te vestigen. Hij oefende zijn beroep eenigen tijd uit, doch met even weinig geluk als lust, tot dat een beuzelachtig voorval zijn krachtvol genie openbaarde.

Een zijner jeugdige vrienden was geboeid door een meisje, en bezocht haar geregeld iederen dag, na den afloop zijner bezigheden. Bij een dezer bezoeken noodigt hij Corneille uit hem te verzellen, hetgeen deze volgaarne aanneemt. Argeloos stappen nu de beide vrienden naar de schoone — op wie echter Corneille zulk een gunstigen indruk maakte, dat zij, om den gast, den geliefde kon vergeten.

Corneille vond dit voorval zoo belagchelijk, dat hij op het denkbeeld kwam, het gebeurde in een blijspel — *Mérite* — wat op te sieren. Zonder groote verdienste te bezitten, vond dit stuk grooten bijval, en deed, bij den slechten toestand van 't Fransche tooneel, van den jeugdigen dichter veel hopen. Toen echter de eerste indruk wat was afgesleten, vond men het stuk te eenvoudig, en hierop antwoordde Corneille met de uitgave van zijn *Clitandre*, een stuk, opgevuld met de vreemdste voorvallen: moord en doodslag ziet men op het tooneel, heldinnen